

— „Кѣкво ти хортува дяволъ тѣ? пита го духовникъ тѣ.

— Казва ми че не струва да ся спасаваши, че не е твърдѣ голямо блаженство то да видиши Бога и да го прославяши

— Азъ виждамъ че ты си юще младъ, наченжалъ духовникъ тѣ. И че тебѣ та юще смущаватъ мірскы помисли. Ще поживѣши юще, и тогава нѣма вече да ся искушавашъ съ това! . . . А за сега ты тѣй кажи на дяволъ тѣ. Човѣшка та природа, подиръ грѣхонаданіе то, до толкози ся е развалила, що то блаженство то, кое ны е обѣщано отъ Бога, наистена е непонятно за мірскыйтъ глупъ разумъ. Нашата кална природа, коя е привикнала къмъ мірскы тѣ похоты, не може да си представи, кѣкво щастіе е да пѣши слава та Божія и да живѣши между безплътны тѣ силы. Отъ това, назначеніе то на калугеръ тѣ е, да преправи тѣзи природа, да искорени сичко, кое то грѣхъ тѣ ѿ е далъ за растлѣніе, и тогава ще бжде за него възможно райско то блаженство. Ето ный, н. пр. малко по малко ся отучваме отъ мірскы тѣ привычки: нари ный нѣмаме, жена та за насъ е грѣхъ, мысли тѣ и грижы тѣ за земно щастіе,—сѣщо. И тѣй, ный ще бждемъ въ състояніе да ся наслаждаваме отъ райско то щастіе. А мірскый човѣкъ не разбира блаженство безъ пары, безъ жены и вино, не може да си представи даже райско то блаженство, кое то може да ся спечели само съ пълно смиреніе, като у насъ. На, това кажи ты на искусителъ тѣ си!

Подиръ това назиданіе, калугеръ тѣ по вече не безпокоилъ духовникъ тѣ. Види ся разбралъ е той, че дѣйствително треба да преправи себе си, за да си въобрази райско то блаженство, разбралъ види ся, че рай тѣ е нѣщо като Св. Горѣ. А може бы и дяволъ тѣ е разбралъ кѣква е работа та, и го не искушавалъ новече.

Нѣ такыва калугеры, кои ся занимаватъ съ догмати-